

D ů v o d y:

Výtka nesprávného právního posouzení jest bezpodstatná. Když § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. prohlašuje za nezabavitelné peněžité platy, určené k tomu, by byl zapraven náklad veřejné služby, míní tím, jak zvláště ze souvislosti tohoto předpisu s dříve platným § 3 zákona ze dne 21. dubna 1882, čís. 123 ř. zák. plyne, peněžité platy mající zaměstnance odškodniti za zvláštní výlohy, jež jsou s některými úkony veřejné služby nutně spojeny. Takovými výlohami jsou právě i náklady, jež vyžaduje služba železničního topiče při jízdách mimo jeho bydliště a služební místo. Názor stěžovatelův, že jízdné jest jenom zvláštním druhem mzdy, vypočítaným podle množství projetých kilometrů, jest v této všeobecnosti sice správným, ale pro otázku jeho zabavitelnosti bez významu. Poněvadž dlužník má kromě jízdného i pevnou mzdu s příslušnými drahotnými a rodinnými přídatky, nelze vyplácené mu jízdné po rozumu předpisů o zabavitelnosti služebních platů posuzovati jinak, než rozhodl rekursní soud.

Čís. 6224.

Rozhodl-li v řízení o rozvrhu složené pohledávky rekursní soud, zrušiv usnesení prvního soudu bez výhrady pravomoci, sám otázku, již měl podle rekursu vyřešiti a nařídil prvnímu soudu pouze další úřední úkon, jest dovolací rekurs přípustným.

Složil-li poddlužník zabavenou a již k vybrání přikázanou pohledávku z kupní smlouvy k soudu dříve, než byl sporem podle § 308—310 ex. ř. uznán povinným k placení, ale s výhradou, že ze složeného peníze budou podle kupní smlouvy předem zaplacený veřejné dávky z prodané nemovitosti, pokud by poddlužník byl povinen k jich placení, kdyby jich dlužník nezapravit — jest poddlužníka obeslati k rozvrhovému roku a jednati při něm o oné výhradě a poskytnouti poddlužníku možnost, by nárok svůj osvědčil, po případě prokázal sporem. Tím, že poddlužník nebyl k rozvrhovému roku obeslán, stalo se řízení zmatečným.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1926, R I 672/26.)

Poddlužníci složili na soudě zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku, již měl proti nim dlužník Stanislav Z., dříve, než byli sporem podle §u 308—310 ex. ř. uznáni povinnými ku placení, ale s výhradou, že ze složené pohledávky budou předem zaplacený veřejné dávky z prodané nemovitosti, pokud by poddlužníci byli k jich zaplacení povinni, kdyby nebyly zapraveny Stanislavem Z-em. Soud první stolice rozvrhl složené peníze, přikázav je především bernímu eráru, zbytek pak vymáhajícímu věřiteli, jenž nedošel plné úhrady. Rekursní soud napadené usnesení k rekursu vymáhajícího věřitele zrušil a uložil prvnímu soudu, by vydal nové rozvrhové usnesení. D ů v o d y: Mylně domnívá se první soud, že pohledávky eráru uvedené ve výkazu nedoplatků berního úřadu ze dne 8. března 1926 požívají přednostního zákonného

práva na zabavené pohledávce povinné strany. Nic takového neplyne z příslušných ustanovení exekučního řádu ani z § 7 popl. zákona, v němž jest nařízeno toliko věcné ručení zcizené nemovitosti za převodní poplatek, nikoli však ručení pohledávky tržové ceny za nemovitost vlastníkem prodanou. Nárok eráru mohl by dojíti uspokojení ze zabavené pohledávky toliko v pořadí získaném zabavením (§ 320 třetí odstavec ex. ř.) v rámci dotyčného práva nadzástavního. Dle svého stanoviska nezabýval se prvý soud v rozvrhovém usnesení náležitě s ostatními pohledávkami, pro něž bylo pohledávání dlužníkovu před nadzástavním právem eráru zabaveno. Bylo proto usneseno o rekursu tak, jak se stalo a bude nyní na okresním soudu, by při opětném rozvrhu dle ustanovení §u 307, 315 druhý odstavec, 285—287 ex. ř. rozhodl dle potřeby i o odporech a určil přesně i příslušenství pohledávek odkázaných na rozvrhovou podstatu a část jistiny z této podstaty neuspokojenou.

Nejvyšší soud zrušil k dovolacím rekursům eráru, dlužníka a poddlužníků usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením jako zmatečné a uložil prvému soudu, by znovu provedl rozvrhové řízení.

Důvody:

Vzhledem k tomu, že rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by vydal nové rozvrhové usnesení, nevyhradil však právní moc svému rozhodnutí, musilo býti předem uvažováno, zda není dovolací rekurs podle § 527 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. nepřipustným. Nejvyšší soud uznal jej přípustným, poněvadž rekursní soud rozhodl spornou otázku, již měl podle rekursu rozřešiti, totiž, zda přísluší pohledávkám eráru přednost před soukromými pohledávkami, jež byly zajištěny v lepším knihovním pořadí, sám a vydání nového rozvrhového usnesení prvním soudem nařídil bez příkazu, by strany nově byly slyšeny, jenom proto, poněvadž soukromé vymáhané pohledávky nebyly posud prvním soudem číselně určeny. Nejde tedy v podstatě o zrušení usnesení prvního soudu za účelem nového jednání se stranami a nového rozhodnutí podle druhého odstavce § 527 c. ř. s., nýbrž o jeho změnu, spojenou s příkazem dalšího úředního výkonu, jenž se ukázal nutným následkem změny prvního usnesení, tedy o případ prvního odstavce § 527 c. ř. s. Tu jest dovolací rekurs přípustným, i když rekursní soud nevyhradil svému rozhodnutí moc práva.

Ve věci samé uznal rekursní soud na rozdíl od prvního soudu, že pohledávky berní správy nepožívají zákonného přednostního práva zástavního na zabavené pohledávce z tržové smlouvy, leč tímto právním posouzením případu není vystiženo jádro věci. Poddlužník Václav a Anežka S-ovi složili zabavenou a již k vybrání přikázanou pohledávku Stanislava Z-a z kupní smlouvy ze dne 23. února 1923 podle § 307 ex. ř. a 1425 obč. zák. k soudu dříve, než byli sporem provedeným podle §§ 308—310 ex. ř. uznáni povinnými k placení, ale s výhradou, že z ní budou podle uvedení kupní smlouvy předem zaplacený veřejné dávky z prodané nemovitosti, splatné do 24. února 1923, pokud by poddlužníci byli k jich zaplacení povinni, kdyby nebyly zapraveny Stanislavem Z-em. Tím uplatnili na složený peníz smluvní nárok předcházející všem

vymáhajícím věřitelům, ale kryjící se částečně s nároky berního úřadu, jenž si dal pohledávku složenou k soudu právě pro ony veřejné dávky již zabaviti a přikázati k vybrání. O výhradě poddlužníků mělo býti při rozvrhu jednáno, a měla jim býti poskytnuta možnost, aby svůj nárok osvědčili, po případě sporem prokázali (§§ 286, 231, 308 ex. ř.). To se nestalo. Byl sice k rozvrhovému roku obeslán a bral na něm účast i právní zástupce poddlužníků, ale výslovně jenom ve své vlastnosti jako právní zástupce dlužníka Stanislava Z-a. Manželé Václav a Anežka S-ovi nebyli k rozvrhovému roku obesláni, čímž jim byla vzata možnost, by uplatnili při rozvrhovém jednání svůj nárok. Vada ta činí celé jednání a obě na jeho základě vydaná rozhodnutí zmatečnými dle § 477 čís. 4 c. ř. s., proto musila býti zrušena a rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6225.

Bylo-li výživné původně stanoveno rozsudkem a došlo-li po té před poručenským soudem ku smíru o odbytném, jest se napotomních vyživovacích příspěvků domáhati cestou nespornou.

Pouhé zmocnění ku sporu nenahraňuje formálního usnesení poručenského soudu, jímž tento poukazuje poručníka k žalobě o výživné a kteréž, doručeno byvši též nemanželskému otci, nabýti musí dříve právní moci.

Okolnost, že soud má po případě vyšetřiti duševní a tělesný stav nezletilcův, nemůže býti sama o sobě podnětem procesnímu soudu k tomu, by vyslovil přípustnost sporného řízení.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1926, R I 673/26.)

Rozsudkem ze dne 30. května 1911 byl Jan B. uznán nemanželským otcem nezletilé Anežky D-ové a odsouzen ku placení výživného. Na základě smíru ze dne 11. října 1911, schváleném poručensky, složil Jan B. na soudě odbytné 300 K jednou pro vždy. Žalobu poručenstva, zadanou v roce 1925, by Jan B. byl uznán povinným platiti výživné měsíčních 150 Kč, s o u d p r v é s t o l i c e odmítl, maje za to, že o zažalovaném nároku jest jednati v řízení nesporném. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále po zákonu jednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Správným jest názor obou nižších stolic, že, bylo-li výživné původně stanoveno rozsudkem a došlo-li po té před soudem poručenským k smíru na odbytné, jest se napotomních vyživovacích příspěvků domáhati cestou nespornou (srv. rozh. č. 3493, 3553 a 5081 sb. n. s.). Rovněž přisvědčiti jest názoru rekursního soudu, že pouhé zmocnění k sporu nenahraňuje formálního usnesení poručenského soudu, jímž tento poukazuje poručníka k žalobě o výživné a kteréž, doručeno byvši též nemanželskému otci, nabýti musí dříve právní moci; zásada tato blíže odůvodněna byla v plenárním rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, uveřej-